

należy interpretować w ten sposób, że:

fakultatywna podstawa wykluczenia określona w art. 57 ust. 4 akapit pierwszy lit. d) dotyczy sytuacji, w których istnieją wystarczająco wiarygodne przesłanki pozwalające uznać, że wykonawcy zawarli porozumienie zakazane na mocy art. 101 TFUE, lecz nie jest ograniczona jedynie do porozumień, o których mowa w tym postanowieniu.

- 2) Artykuł 57 ust. 4 dyrektywy 2014/24, zmienionej rozporządzeniem delegowanym 2017/2365, w związku z art. 80 ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 2014/25, zmienionej rozporządzeniem delegowanym 2017/2364,

należy interpretować w ten sposób, że:

art. 57 ust. 4 reguluje w sposób wyczerpujący fakultatywne podstawy wykluczenia mogące uzasadniać wykluczenie wykonawcy z udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia ze względów wynikających z obiektywnych okoliczności dotyczących jego cech zawodowych oraz konfliktu interesów lub zakłócenia konkurencji, które mogłyby wynikać z jego udziału w przygotowaniu tego postępowania. Niemniej wskazany art. 57 ust. 4 nie wyklucza możliwości, by zasada równego traktowania, o której mowa w art. 36 ust. 1 dyrektywy 2014/25, zmienionej rozporządzeniem delegowanym 2017/2364, stała na przeszkodzie udzieleniu danego zamówienia wykonawcom, którzy tworzą jednostkę gospodarczą, a których oferty, mimo iż złożyli je oddzielnie, nie są samodzielne ani niezależne.

(¹) Dz.U. C 431 z 25.10.2021.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrchní soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 14 lipca 2022 r. – Česká národní skupina Mezinárodní federace hudebního průmyslu, z. s. / I&Q GROUP, spol. s r.o, Hellsy SE

(Sprawa C-470/22)

(2022/C 418/15)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Vrchní soud v Praze

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Česká národní skupina Mezinárodní federace hudebního průmyslu, z. s.

Strona pozwana: I&Q GROUP, spol. s r.o, Hellsy SE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodna z duchem i celem dyrektywy 2003/31/WE (¹) jest taka wykładnia jej art. 14 ust. 1, zgodnie z którą składową odpowiedzialności ponoszonej przez podmiot świadczący usługi gromadzenia informacji (hostingu) za ich treść jest również odpowiedzialność za sposób świadczenia takiej usługi?
- 2) Czy zgodna z duchem i celem dyrektywy 2000/31/WE jest taka wykładnia jej art. 14 ust. 1, zgodnie z którą ustanowione w tym przepisie zasady ograniczenia odpowiedzialności podmiotu świadczącego usługę gromadzenia informacji (hostingu) nie mogą wyłączyć ponoszonej przez takiego usługodawcy na gruncie prawa prywatnego odpowiedzialności za wybór określonego modelu biznesowego świadczenia tej usługi, nawet jeżeli model ten może potencjalnie przynosić korzyści z naruszania praw autorskich?

- 3) Czy przewidziane w art. 14 ust. 1 dyrektywy 2000/31/WE zwolnienie z odpowiedzialności odnosi się również do ponoszonej przez podmiot, który świadczy usługę gromadzenia informacji i ich wyszukiwania przy pomocy wyszukiwarki, odpowiedzialności za sposób świadczenia tej usługi, jeżeli sposób ten zachęca usługobiorcę do przechowywania informacji bez zgody osób, którym przysługują w odniesieniu do nich prawa autorskie, choć bez czynnego udziału usługodawcy w naruszaniu praw autorskich?

(¹) Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. 2000, L 178, s. 1; wydanie specjalne: 13/25, s. 399)

Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2022 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-576/22)

(2022/C 418/16)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii, ze względu na to, iż nie wyznaczyło jako stref zagrożenia azotanami w Kastylii-León, w Estremadurze, w Galicji, na Balearach, na Wyspach Kanaryjskich oraz w autonomicznych wspólnotach Madrytu i Walencji, zlewni wód powierzchniowych i gruntowych mających znaczenie dla każdej ze wskazanych w skardze skażonych stacji pomiarowych; nie przewidziało w programach działania dla Aragonii, Kastylii-La Manchy, Kastylii-León, Estremadury i autonomicznej wspólnoty Madrytu wszelkich niezbędnych środków i nie przyjęło dodatkowych środków czy też nie podjęło wzmoczonych działań, w przypadku eutrofizacji, w odniesieniu do całego kraju, i, w przypadku zanieczyszczenia azotanami, w odniesieniu do wspólnot autonomicznych, które wykazują tendencję do zwiększania ilości zanieczyszczeń w stacjach pomiarowych stref zagrożenia azotanami, w szczególności w Aragonii, Kastylii-La Manchy, Kastylii-León oraz w Murcji, uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 3 ust. 4 oraz art. 5 ust. 4 (w związku z jej załącznikami II i III) oraz art. 5. ust. 5 dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego (¹);
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skargę swą Komisja opiera na trzech zarzutach.

W ramach zarzutu pierwszego Komisja podnosi, że Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 3 ust. 4 dyrektywy 91/676/EWG. Komisja uważa, że Królestwo Hiszpanii uchybiło temu przepisowi w Kastylii-León, w Estremadurze, w Galicji, na Balearach, na Wyspach Kanaryjskich oraz w autonomicznych wspólnotach Madrytu i Walencji, ponieważ nadal istnieją obszary, które nie zostały wyznaczone jako strefa zagrożenia azotanami, ani nie zostały włączone do stref zagrożenia azotanami już istniejących, podczas gdy dane uzyskane dzięki sieci kontroli zanieczyszczeń wywołanych azotanami pochodzenia rolniczego uzasadniają ich wyznaczenie jako takich stref zagrożenia czy też włączenie ich do stref już istniejących.